

Sygn. akt I NKRS 57/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Oktawian Nawrot

SSN Tomasz Demendecki

w sprawie z odwołania M. P.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] /2020 z 18 listopada 2020 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., ogłoszonym w
Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 1144,

z udziałem K. D.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 15 grudnia 2021 r.

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: KRS lub Rada) 18 listopada 2020 r.
podjęła uchwałę nr [...] /2020 w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie
do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie
Okręgowym w K., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 1144.

W uchwale wskazano, że na podstawie dyspozycji art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2019, poz. 84 ze zm. – w ówczesnym brzmieniu; dalej: ustawa o KRS), Krajowa Rada Sądownictwa przedstawi Prezydentowi RP wniosek o powołanie K. D. do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K. (ust. 1 uchwały). Rada we wskazanej uchwale zadecydowała także o nieprzedstawianiu Prezydentowi RP wniosku o powołanie M.K. do pełnienia urzędu na wskazanym wyżej stanowisku (ust. 2 uchwały).

W uzasadnieniu uchwały wyjaśniono, że w toku procedury konkursowej KRS wzięła pod uwagę, że wszyscy kandydaci spełnili wymagania ustawowe określone przez art. 63 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. 2020, poz. 365 z późn. zm. – w ówczesnym brzmieniu; dalej: prawo o ustroju sądów powszechnych). Dokonując oceny Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, w tym ocenami kwalifikacyjnymi, doświadczeniem zawodowym kandydatów, opiniami przełożonych oraz opinią Kolegium Sądu Okręgowego w K..

Przedstawiając sylwetkę K. D. KRS wskazała, że urodził się w 1983 r. w S.. W 2007 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) w K. (z oceną dobrą plus). Od lipca 2006 r. do marca 2011 r. był zatrudniony w Sądzie Okręgowym w K., kolejno na stanowiskach: referenta stażysty, referenta w Wydziale Cywilnym, a następnie asystenta sędziego (w Wydziale Karnym Odwoławczym oraz Wydziale Cywilnym Odwoławczym). Po odbyciu aplikacji sądowej we wrześniu 2010 r., złożył egzamin sędziowski z łącznym wynikiem dobrym plus. W 2011 r. uzyskał stopień naukowy doktora nauk prawnych w zakresie prawa (nadany uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu (...) w K., na podstawie obrony rozprawy doktorskiej pt. „Występek o charakterze chuligańskim”, pod kierunkiem prof. dr hab. A. Z.). Uchwałą Okręgowej Rady Adwokackiej w [...]. z 18 lutego 2011 r. został wpisany na listę adwokatów. Od kwietnia 2011 r. wykonuje zawód adwokata w indywidualnej kancelarii adwokackiej w K.. Od stycznia 2014 r. posiada uprawnienia doradcy restrukturyzacyjnego. Był członkiem zarządu Fundacji A.. Obecnie jest członkiem

Stowarzyszenia „P.” w T.. K. D. prowadzi zajęcia dydaktyczne w W. z zakresu podstaw prawa karnego i prawa wykroczeń oraz pozakodeksowego prawa karnego.

Ocenę kwalifikacji K. D. sporządził Z. D. – sędzia Sądu Okręgowego w K.. Sędzia Opiniujący wskazał, że dokonując analizy pism procesowych K. D., należy podkreślić ich styl (nie są nadmiernie rozbudowane oraz zawierają syntetyczne odniesienie się do problemów). Na podkreślenie zasługuje także precyzyjne formułowanie żądań. Argumentacja prawna w nich zawarta dostosowana jest do potrzeb procesu. Na podkreślenie zasługuje również okoliczność, że K. D. nie dąży do składania apelacji za wszelką cenę. Sporządził ich stosunkowo niewiele, jednak ich lektura uprawnia Sędziego Opiniującego do wniosku, że były to skutecznie wniesione środki odwoławcze. K. D. dba tym samym o interesy mocodawców. Stara się też osobiście uczestniczyć w rozprawach i tylko sporadycznie, gdy zachodzi taka potrzeba korzysta z substytucji. K. D. jest autorem kilku publikacji dydaktycznych oraz artykułów naukowych. Przedmiotem analizy Sędziego Opiniującego było 16 opinii prawnych sporządzonych przez K. D. (dotyczyły tematyki zakupu leków, prawa autorskiego, wzorów przemysłowych, zamówień, przetargów, kwestii podatkowych, pracowniczych, bezpieczeństwa i higieny pracy, pełnomocnictw oraz możliwości podnoszenia zarzutu potrącenia w procesie cywilnym). Wszystkie opinie zostały ocenione pozytywnie. K. D. jest także autorem 4 regulaminów i związanych z nimi dokumentów. W ocenie Sędziego Opiniującego są one napisane dobrym językiem prawnym. Regulują w sposób kompleksowy i wyczerpujący określony w nich tryb postępowania. Ich struktura zbudowana jest na wzór aktów prawnych. Od strony formalnej przygotowane są w przejrzysty sposób. Zdaniem Sędziego Opiniującego, działalność K. D. daje podstawę do stwierdzenia, że spełnia on wymogi formalne i merytoryczne niezbędne do ubiegania się o stanowisko sędziego sądu okręgowego. Niewątpliwą jego zaletą jest wszechstronność. Zakres spraw, którymi się zajmował jest szeroki. Na podkreślenie zasługuje, że K. D. zajmował się legislacją (tworzył regulaminy), co w ocenie Sędziego Opiniującego nie jest łatwym zadaniem i powszechną praktyką wśród adwokatów. Prowadził nadto sprawy o bardzo różnorodnej tematyce. Jest sumiennym prawnikiem, który wykonuje pracę z dużym zaangażowaniem.

Następnie przedstawiając sylwetkę M. P. Rada wskazała, że urodziła się w 1980 r. w Z.. W latach 2003-2004 uczęszczała do szkoły prawa amerykańskiego i szkołę tę ukończyła. W 2004 r. ukończyła w [...] Uniwersytecie (...) wyższe studia prawnicze z oceną bardzo dobrą i uzyskała tytuł magistra. W roku akademickim 2004/2005 była zatrudniona na stanowisku nauczyciela akademickiego. Prowadziła zajęcia z zakresu publicznego prawa gospodarczego. W 2005 r. otrzymała stypendium Instytutu K. w Paryżu. Od sierpnia 2005 r. do marca 2010 r. była zatrudniona na stanowisku analityka prawnego w P. S.A. Po odbyciu aplikacji sądowej, we wrześniu 2008 r. złożyła egzamin sędziowski z łącznym wynikiem dostateczny plus. W 2008 r. ukończyła studia doktoranckie na [...] Uniwersytecie (...) [...] na Wydziale Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji w zakresie nauk prawnych – prawo – prawo administracyjne. Uchwałą Okręgowej Rady Adwokackiej w [...]. z 14 stycznia 2009 r. została wpisana na listę adwokatów tej Izby. Od kwietnia 2009 r. do sierpnia 2012 r. wykonywała zawód adwokata w ramach indywidualnej kancelarii adwokackiej w W.. Na swój wniosek w 2012 r. została skreślona z listy adwokatów Okręgowej Rady Adwokackiej w [...]. Uchwałą Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. z 11 lipca 2012 r. została wpisana na listę radców prawnych i rozpoczęła wykonywanie zawodu radcy prawnego w ramach indywidualnej kancelarii w W.. Od stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2019 r. była zatrudniona w banku P. S.A. kolejno na stanowiskach: radcy prawnego, Dyrektora Departamentu Prawnego oraz od 24 stycznia 2019 r. ponownie na stanowisku radcy prawnego. Ponadto, w 2001 r. M. P. ukończyła kurs dla wolontariuszy organizowany przez [...] Hospicjum dla Dzieci. W roku akademickim 2002/2003 i 2003/2004 udzielała porad prawnych w ramach Uniwersyteckiej Poradni Prawnej oraz czynnie uczestniczyła Uczelnianym Samorządzie Studentów [...] Uniwersytetu (...). Z oceny kwalifikacji Skarżącej wynika, że w latach 2009-2019 prowadziła szkolenia i warsztaty dla pracowników i współpracowników banku z zakresu prawa dewizowego, ksiąg wieczystych, prawa zabezpieczeń wierzytelności, prawa spadkowego, postępowania egzekucyjnego i upadłościowego oraz prawa bankowego.

Opinię odnośnie do kwalifikacji M. P. sporządził Sędzia Sądu Okręgowego w K. Z. D.. Dokonując analizy pism procesowych sporządzonych przez M. P.,

Sędzia Opiniujący stwierdził, że nie są one nadmiernie rozbudowane, syntetycznie odnoszą się do problemu, a zastosowana w nich argumentacja prawna odpowiada potrzebom procesu. Uczestnictwo M. P. w toczących się postępowaniach pokazuje, że podejmuje ona stosowne czynności i nie uchybia terminom procesowym. Osobiście uczestniczy w rozprawach i tylko w niezbędnym zakresie korzysta z substytucji. Odnosząc się do pracy na stanowisku Dyrektora Departamentu Prawnego P. S.A., Sędzia Opiniujący stwierdził następnie, że wskazuje ona na bardzo duże doświadczenie M. P., ponadto wymagała ona od niej bardzo dobrego warsztatu pracy. Sędzia Opiniujący podkreślił wreszcie, że zdecydowana większość ocenionych jej spraw dotyczyła umów kredytowych, umów pożyczki oraz pozbawienia wykonalności tytułu egzekucyjnego związanego z umową kredytu (jedna sprawa dotyczyła uznania stosowanej przez bank klauzuli umownej za abuzywną).

W świetle powyższego Sędzia Opiniujący stwierdził, że M. P. jest specjalistką z zakresu prawa bankowego. Znacząca część jej pracy zawodowej związana jest z wykonywaniem zawodu radcy prawnego i pełnieniem funkcji Dyrektora Departamentu Prawnego w P. S.A., dzięki czemu zdobyła bardzo duże doświadczenie o tym profilu zawodowym. Pełniąc wskazane funkcję brała również udział w tworzeniu wewnętrznych regulacji prawnych niezbędnych dla prawidłowego funkcjonowania banku. Sędzia Opiniujący podkreślił, że M. P. jest niewątpliwie starannym i sumiennym prawnikiem, wykonującym pracę z zaangażowaniem. Mankamentem może być jednak wąski zakres spraw, którymi się zajmowała – sprawy z zakresu kredytów bankowych. W podsumowaniu Sędzia Opiniujący wyraził pogląd, że Skarżąca spełnia wymogi do objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego i jest dobrym kandydatem. Zaznaczył przy tym, że sformułowanie „dobrym” nie należy rozumieć w kategorii ocen szkolnych i nie oznacza to oceny gorszej od „bardzo dobrej” czy „celującej”.

KRS zauważyła nadto, że M. P. posiada opinię prof. dr. hab. W. Ł. – Dyrektora Departamentu Prawnego P. S.A. i sędziego patrona z okresu aplikacji sędziowskiej, z której wynika, że jest osobą sumienną i pracowitą, a powierzone zadania wykonuje profesjonalnie i na najwyższym poziomie.

Oceniając łącznie wszystkie kryteria wyboru, wynikające z art. 35 ustawy o KRS, Rada uznała, że K. D. i M. P. posiadają porównywalny staż pracy oraz odpowiednie doświadczenie zawodowe, przy tym Rada dostrzegła opinię Sędziego Sądu Okręgowego w K. Z. D., który uznał, że zakres spraw jakimi zajmowała się M. P. nie był szeroki. Brak wszechstronności i różnorodności prowadzonych spraw jest w ocenie Rady o tyle teraz istotny, że w niniejszym postępowaniu konkursowym kandydaci pretendują do objęcia urzędu sędziego sądu okręgowego. Wymagana jest zatem od nich duża wiedza i doświadczenie. Rada wyjaśniła, że wprawdzie dostrzega, że materia spraw, w których specjalizuje się M. P. jest specyficzna i wymaga fachowej wiedzy, jednakże jest wąska. Natomiast kandydat wybrany specjalizuje się w prowadzeniu spraw z zakresu różnych dziedzin prawa, w tym szeroko rozumianego prawa cywilnego. Dodatkowo, prowadzi zajęcia dydaktyczne z zakresu prawa karnego oraz legitymuje się wyższą oceną uzyskaną z egzaminu sędziowskiego. Posiada nadto stopień naukowy doktora nauk prawnych. Krajowa Rada Sądownictwa wzięła także pod uwagę opinię Kolegium Sądu Okręgowego w K. odnośnie do obu kandydatów, chociaż nie nadała jej decydującego znaczenia.

Według końcowej oceny KRS, K. D. posiada więc wieloletnie i różnorodne doświadczenie zawodowe wynikające z prowadzenia spraw z zakresu różnych dziedzin prawa. Przedstawiony kandydat łączy praktykę adwokacką z działalnością dydaktyczną i naukową, posiada stopień doktora nauk prawnych, jest autorem publikacji naukowych oraz otrzymał pozytywną opinię wykonywanej pracy i posiadanych kwalifikacji zawodowych, z której wynika, że to dobry kandydat do objęcia stanowiska w zaskarżonym konkursie. W stosunku do M. P. KRS stwierdziła natomiast ostatecznie, że posiada ona porównywalny staż pracy do kandydata przedstawionego i podobnie jak on otrzymała pozytywną opinię wykonywanej pracy (wskazującą, że jest dobrym kandydatem). Zespół wzięł jednak pod uwagę okoliczność, że zakres spraw, którymi się zajmowała nie był szeroki (dominowały sprawy z zakresu kredytów bankowych). W końcowej ocenie KRS podkreśliła też, że kandydat rekomendowany uzyskał wyższą ocenę z egzaminu sędziowskiego oraz posiada tytuł doktora nauk prawnych, co prowadzi do uznania, że spełnił kryteria w wyższym stopniu niż M. P..

W ocenie Rady, wszystkie te okoliczności zadecydowały o uznaniu K. D. za kandydata spełniającego w tym postępowaniu nominacyjnym kryteria wyboru w najwyższym stopniu, uzasadniającym przedstawienie jego kandydatury Prezydentowi RP do powołania na urząd sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K..

Powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 18 listopada 2020 r. w głosowaniu jawnym na K.D. oddano 12 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 6 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie ten kandydat uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów.

Na M. P. oddano 12 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 6 głosach „wstrzymującym się”. W rezultacie uzyskała ona wymaganą bezwzględną większość głosów.

Z uwagi na okoliczność, że obydwój kandydaci uzyskali równą, bezwzględną większość głosów, na podstawie § 12 ust. 3 Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa stanowiącego załącznik do uchwały nr 158/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. 2019, poz. 192; dalej: regulamin Rady lub regulamin KRS) przeprowadzono jednorazowo ponowne głosowanie.

W jego wyniku K. D. uzyskał 11 głosów „za”, 1 głos „przeciw”, przy 8 głosach „wstrzymujących się”, wobec czego ten kandydat uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów. Na M. P. oddano 9 głosów „za”, 2 głosy „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się”. W rezultacie Skarżąca nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

We wskazanych okolicznościach KRS podjęła uchwałę o treści wskazanej wyżej.

Pismem z 21 grudnia 2020 r., działając na podstawie art. 44 ust. 1 zd. 1 ustawy o KRS, M. P. złożyła odwołanie od uchwały z 18 listopada 2020 r., zaskarżając ją w całość, tj.:

1) w zakresie ust. 1 dotyczącego przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie K. D. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.;

2) w zakresie ust. 2 dotyczącego nieprzedstawienia wniosku o powołanie M. P. do pełnienia tego urzędu.

Zaskarżonej uchwale zarzucono naruszenie:

I. w zakresie podstawy prawnej uchwały:

art. 7, art. 87 ust. 1 i art. 187 ust. 4 Konstytucji RP oraz art. 21 ust. 2 ustawy o KRS, a w konsekwencji naruszenie art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 31 ust. 3 i art. 60 Konstytucji RP, poprzez przeprowadzenie ponownego głosowania w sprawie z udziałem Skarżącej w oparciu o przepis § 12 ust. 3 pkt 2) regulaminu Rady, będącego z definicji aktem prawa wewnątrznie obowiązującego, który to przepis w nieuprawniony sposób rozszerza ustawowo przewidziany przypadek i warunki reasumpcji głosowania przez KRS, co skutkowało niedopuszczalnym pozbawieniem skutków prawnych podjętej uchwały, a dalej nieuprawnionym ograniczeniem zakresu prerogatywy Prezydenta RP do powołania na stanowisko sędziego oraz zakresu prawa M. P. do korzystania z konstytucyjnie gwarantowanego prawa dostępu do służby publicznej równych zasadach;

II. w zakresie ustawowo określonych zasad postępowania przed KRS:

1. naruszenie art. 21 ust. 2 ustawy o KRS, poprzez przeprowadzenie ponownego głosowania w sposób tajny oraz przy innym kworum w toku trwającego głosowania jawnego (imiennego);

2. naruszenie art. 20 ust. 1 ustawy o KRS, poprzez zaniechanie transmitowania za pośrednictwem Internetu fragmentu przebiegu obrad Rady 18 listopada 2020 r., bezpośrednio po przerwie zarządzanej przez Przewodniczącego tuż po głosowaniu, w którym kandydaci uzyskali równą, bezwzględną większość głosów;

3. naruszenie art. 29 ust. 2 ustawy o KRS, poprzez zaniechanie poinformowania uczestnika postępowania o terminie posiedzenia Rady 18 listopada 2020 r., na którym rozpatrywana była sprawa;

4. naruszenie art. 33 ust. 1 oraz art. 35 ust. 1-3 ustawy o KRS, poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy, wobec przywołania złożonych dokumentów lub faktów dotyczących kontrkandydata z pominięciem analogicznych dokumentów/faktów na poparcie kandydatury Skarżącej oraz wobec niewyjaśnienia, jakie przyczyny o rekomendowaniu kandydata na wolne stanowisko

sędziowskie rozstrzygały w tym konkursie (jakie kryteria przyjęto).

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów M. P. wniosła o:

1. uchylenie zaskarżonej uchwały w całości, zniesienie postępowania przed KRS w zakresie reasumpcji głosowania nad kandydaturami uczestników 18 listopada 2020 r. oraz przekazanie sprawy w celu nadania biegu podjętej uchwały a w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego na jedno stanowisko sędziego w Sądzie Okręgowym w K. (MP 2019, poz. 1144) K. D. (adwokata) bądź M. P. (radcy prawnego);

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonej uchwały w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS,

w każdym wypadku

3. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z odtworzenia przebiegu obrad KRS 18 listopada 2020 r. dostępnego na stronie internetowej <https://krs.pl/pl/dzialalnosc/posiedzenia/170-transmisja/821-transmisja-z-posiedzenia-krajowej-rady-sadownictwa-w-dniu-25-wrzesnia-2030.html> w czasie od 00:15:45 do 01:05:50 na okoliczność zaniechania transmitowania za pośrednictwem Internetu fragmentu przebiegu obrad KRS bezpośrednio po przerwie zarządzanej przez Przewodniczącego przebiegu obrad 18 listopada 2020 r. tuż po głosowaniu, w którym kandydaci uzyskali równą, bezwzględną większość głosów (przerwa w transmisji: czas 00:39:00; ponowienie transmisji: czas 00:57:07);

4. przeprowadzenie dowodu z załączonego wydruku ze strony internetowej <https://enominacja.ms.gov.pl/portal/portal>, na okoliczność zaniechania poinformowania uczestnika postępowania o terminie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa, na którym rozpatrywana była jego sprawa.

W uzasadnieniu odwołania M. P. przedstawiła argumenty popierające podniesione zarzuty.

W odpowiedzi na odwołanie K. D. wniósł o:

1. wezwanie Skarżącej do uzupełnienia odwołania, tak aby spełniało wymogi określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c., to jest zawierało wniosek o przyjęcie odwołania oraz uzasadnienie tego wniosku;

2. odmowę przyjęcia odwołania do rozpoznania;
3. oddalenie zgłoszonych wniosków dowodowych;
4. w przypadku rozpoznania odwołania wniosk o jego nieuwzględnienie.

W odpowiedzi na odwołanie Przewodniczący KRS wniosk o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Ustawa o KRS w art. 44 ust. 1 przyznaje uczestnikowi postępowania możliwość wniesienia do Sądu Najwyższego odwołania od uchwały KRS z powodu jej sprzeczności z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Treść przepisu jest doprecyzowana przez znajdujące się w art. 44 ust. 3 ustawy o KRS odesłanie do przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz.U. 2020, poz. 1575 z późn. zm.; dalej: k.p.c.), dotyczących skargi kasacyjnej. Wyłączone jest tutaj stosowanie art. 87¹ k.p.c., który w postępowaniu przed Sądem Najwyższym ustanawia przymus adwokacko-radcowski.

Ze wskazanych względów Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie w granicach zaskarżenia, biorąc z urzędu pod uwagę nieważność postępowania (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Odwołanie można zatem wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem materialnym oraz przepisami postępowania (wyroki Sądu Najwyższego: z 29 lipca 2014 r., III KRS 12/14; z 17 lipca 2014 r., III KRS 17/14). Z tych też względów, podstawą odwołania nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (wyroki Sądu Najwyższego z: 27 marca 2019 r., I NO 59/18; 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; 8 października 2014 r., III KRS 45/14). Okoliczność ta przesądza o tym, że Sąd Najwyższy nie może zastępować Rady w ocenie kandydata oraz sposobie zastosowania ustawowych kryteriów nominacji (wyroki Sądu Najwyższego z 27 marca 2019 r., I NO 59/18 oraz z 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09). W konsekwencji, odwołanie wniesione na podstawie art. 44 ust. 1 ustawy o KRS może prowadzić tylko do formalnej kontroli stosowania przez Radę reguł postępowania dotyczących przestrzegania z prawem określonych kryteriów i procedur postępowania (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego

z 20 grudnia 1993 r., III AZP 20/93, a także wyroki Sądu Najwyższego z: 27 marca 2019 r., I NO 8/19; 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16). Takie stanowisko zostało potwierdzone przez pełny skład Trybunału Konstytucyjnego w wyroku z 15 grudnia 1999 r., P 6/99, a następnie w kolejnych orzeczeniach (wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia: 29 listopada 2007 r., SK 43/06 oraz 27 maja 2008 r., SK 57/06). Oznacza to, że przedmiotem sprawowanej przez Sąd Najwyższy kontroli nie może być merytoryczna ocena dokonanego wyboru.

W świetle art. 33 i art. 35 ustawy o KRS, Rada ma obowiązek procedować na podstawie zgromadzonej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania, kierując się oceną ich kwalifikacji, uwzględniając doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia. Uwzględnieniu podlega nadto opinia kolegium właściwego sądu oraz ocena właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Dodatkowo, na podstawie art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, Rada zobowiązana jest do sporządzenia uzasadnienia uchwały.

Wskazane regulacje prawne oraz art. 60 Konstytucji RP, który chroni prawo obywateli korzystających z pełni praw publicznych do dostępu do służby publicznej tworzą zasadnicze ramy kontroli legalności uchwał Krajowej Rady Sądownictwa. W orzecznictwie Sądu Najwyższego precyzuje się, że sprawowana kontrola obejmuje w szczególności ocenę, czy w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej zastosowano przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17).

W ustawie o KRS oraz w regulaminie KRS w szczególny sposób uregulowano zasady głosowania w sprawie indywidualnej, której przedmiotem jest rozpatrzenie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów oraz przedstawianie Prezydentowi RP ich wniosków o powołanie.

Artykuł 37 ust. 1 ustawy o KRS stanowi tutaj, że jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, Rada rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie. W takim przypadku podejmuje uchwałę obejmującą rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do

pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów. Regulamin Rady w § 12 ust. 2 przewiduje natomiast, że Rada podejmuje wówczas uchwałę w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów w wyniku przeprowadzenia odrębnych głosowań dotyczących każdego z nich. Za wybranych do przedstawienia z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego uznaje się tych kandydatów, którzy uzyskali kolejno najwięcej głosów spośród osób, które otrzymały bezwzględną większość głosów. W § 12 ust. 3 regulaminu Rady doprecyzowano, że w przypadku, gdy żaden z kandydatów nie uzyskał bezwzględnej większości głosów lub liczba kandydatów, którzy uzyskali bezwzględną większość, jest mniejsza niż liczba wolnych stanowisk, przeprowadza się jednorazowo ponowne głosowanie z udziałem tych kandydatów, na których oddano największą liczbę głosów „za” (§ 12 ust. 3 pkt. 1). Jeżeli natomiast dwóch lub więcej kandydatów otrzymało równą, bezwzględną większość głosów – jak w niniejszej sprawie – w stosunku do tych kandydatów przeprowadza się jednorazowo ponowne głosowanie (§ 12 ust. 3 pkt 2).

Powtórzenie (reassumpcja) głosowania, na którą powołuje się Skarżąca unormowana jest natomiast w art. 21 ust. 3 ustawy o KRS i może nastąpić w przypadku naruszenia zasad postępowania lub ujawnienia nowych istotnych okoliczności, na podstawie uchwały Rady podjętej na wniosek członka Rady zgłoszony w terminie określonym do zgłaszania zastrzeżeń do protokołu posiedzenia. Przepis ten wskazuje podstawę reassumpcji głosowania – naruszenie zasad postępowania oraz tryb reassumpcji głosowania – uchwała Rady podjęta na wniosek członka Rady zgłoszony najpóźniej w terminie określonym do zgłaszania zastrzeżeń do protokołu posiedzenia. Odrębną instytucją jest jeszcze ponowne rozpatrzenie sprawy, które następuje z urzędu, albo na wniosek uczestnika postępowania, albo na wniosek Prezydenta RP (wyrok Sądu Najwyższego z 6 listopada 2009 r., III KRS 21/09 z glosą aprobowaną J. Sułkowskiego, Prz. Sejm. 2011, nr 6, s. 175-179). W takim przypadku nie dochodzi do ponownego głosowania, lecz Rada rozstrzyga w drodze uchwały o ponownym rozpatrzeniu sprawy albo odmowie ponownego rozpatrzenia sprawy.

Nie sposób zatem przyznać racji twierdzeniu M. P., że w wyniku

ponownego głosowania przez KRS nastąpiło niedopuszczalne pozbawienie skutków prawnych podjętej uchwały oraz nieuprawnione ograniczenie zakresu prerogatywy Prezydenta RP do powołania na stanowisko sędziego, jak również ograniczenie zakresu jej prawa do korzystania z konstytucyjnie gwarantowanego prawa dostępu do służby publicznej. Nie sposób bowiem uznać, że nastąpiło powtórzenie (reassumpcja) głosowania w wymaganym trybie i terminie.

Jednocześnie wskazać należy, że Krajowa Rada Sądownictwa ma kompetencję do: 1) nierekomendowania żadnego z kandydatów; 2) rekomendowania kandydatów na część z wolnych stanowisk; 3) rekomendowania tylu kandydatów, ile jest wolnych stanowisk; 4) rekomendowania kandydatów w liczbie przekraczającej liczbę wolnych stanowisk. Możliwość nie rekomendowania przez Krajową Radę Sądownictwa żadnego z kandydatów albo niektórych z nich znajduje potwierdzenie w jej konstytucyjnej funkcji oraz orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyroki Sądu Najwyższego: z 7 marca 2019 r., I NO 1/19; z 7 marca 2019 r., I NO 2/19; z 11 marca 2014 r., z 27 marca 2019 r., I NO 59/18; III KRS 3/14; z 6 listopada 2013 r., III KRS 215/13; z 21 lipca 2015 r., III KRS 35/15). Ponadto należy założyć, że KRS może oczywiście rekomendować kandydatów w liczbie przekraczającej liczbę wolnych stanowisk, ale nie musi tego zrobić. W związku z tym należy tutaj przywołać stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym „Wybór kandydata do objęcia stanowiska sędziego jest konstytucyjną (art. 179) i ustawową (art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS) kompetencją Rady i Sąd Najwyższy nie może go zakwestionować, gdy został dokonany z poszanowaniem wymagań przewidzianych prawem” (wyrok Sądu Najwyższego z 10 października 2012 r., III KRS 29/12). Następnie trzeba jeszcze dostrzec skutki, jakie wynikają z „uchwały nr 158/201 Krajowej Rady Sądownictwa z 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Sądownictwa (M.P. z 2019 r. poz. 192)”, gdyż zadecydowała ona ogólnie w jej § 12 ust. 3 pkt 2, że nie będzie rekomendowała nigdy kandydatów w liczbie przekraczającej liczbę wolnych stanowisk.

Jednocześnie należy odnieść się do wyroków Trybunału Konstytucyjnego: z 14 kwietnia 1999 r., K 8/99 oraz z 12 listopada 2009 r., K 62/07, w których wyrażono pogląd, że „W przypadku kompetencji należących do organów

kolegialnych należy rozróżnić z jednej strony określenie przedmiotu i zakresu kompetencji oraz podstawowych zasad procedury niezbędnej do ich realizacji, a z drugiej strony szczegółowe, wewnętrzne zasady obradowania danego organu kolegialnego, do których należą m.in. zasady dotyczące zwoływania posiedzeń, prowadzenia obrad i porządku głosowania oraz szczegółowe prawa i obowiązki członków organu kolegialnego związane z udziałem w obradach. Pierwsza grupa spraw wymaga zawsze uregulowania w Konstytucji RP lub w ustawie. Natomiast druga grupa zagadnień może zostać przekazana do unormowania w regulaminie danego organu, w ramach przyznanej mu przez prawo autonomii regulaminowej”. W konsekwencji trzeba uznać, że zagadnienie unormowane w § 12 ust. 3 pkt 2 regulaminu KRS mieści się w drugiej grupie zagadnień, które mogło znaleźć się w regulaminie KRS, ponieważ przynależy do jej autonomii regulaminowej. Trudno dopatrzyć się zatem jakiegokolwiek niezgodności między art. 22 ustawy o KRS i § 12 ust. 3 pkt 2 regulaminu KRS, a wręcz przeciwnie zostały one ze sobą skorelowane w prawnie dopuszczalnym zakresie.

Rozpoznając w świetle poczynionych uwag przedstawiony w ust. I *petitum* odwołania zarzut naruszenia art. 7, art. 87 ust. 1 i art. 187 ust. 4 Konstytucji RP oraz art. 21 ust. 2 ustawy o KRS, a w konsekwencji naruszenia art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 31 ust. 3 i art. 60 Konstytucji RP, poprzez przeprowadzenie ponownego głosowania w sprawie z udziałem M. P. na podstawie § 12 ust. 3 pkt 2. regulaminu Rady, nie może zostać przez Sąd Najwyższy podzielony. W niniejszej sprawie KRS przeprowadziła bowiem ponowne głosowanie, ale z przyczyn spowodowanych uzyskaniem przez kandydatów równej, bezwzględnej większości głosów na zasadach przewidzianych w regulaminie Rady. W tym zakresie nie można zatem dopatrzyć się zdaniem Sądu Najwyższego sprzeczności regulaminu KRS z ustawą o KRS.

Odnosząc się teraz do zarzutów podniesionych w ust. II *petitum* odwołania, trzeba w pierwszej kolejności odnieść się do kwestii naruszenia art. 21 ust. 2 ustawy o KRS (ust. II pust. 1 *petitum* odwołania). W powołanym przepisie prawa określono warunki przeprowadzenia głosowania – z zachowaniem tajności bądź jawności. Zasadą jest, że Rada podejmuje uchwały w głosowaniu jawnym, jednakże na żądanie członka głosowanie jest tajne. Zasada jawności zapewnia

przejrzystą procedurę rozstrzygania zawisłych przed nią spraw. Od koniecznych i uzasadnionych konstytucyjnie zewnętrznych znamion jawności procedowania odróżnić należy konieczność zapewnienia członkom Rady prawa do suwerennego i zgodnego z wewnętrznym przekonaniem głosowania w sprawach poddanych rozstrzygnięciu, co może być w pełni zrealizowane w głosowaniu tajnym. Trybunał Konstytucyjny odnosząc się do tego problemu stwierdził niezgodność art. 12 ust. 4 ustawy o KRS (w brzmieniu z 2001 r.), w części obejmującej zwrot „w głosowaniu jawnym” z art. 2 i art. 186 ust. 1 Konstytucji RP, podkreślając, że: „W demokratycznym głosowaniu zakłada się, że każdy z członków uczestniczących w głosowaniu ma prawo swobodnie przejawiać swą wolę, bez nacisków i w warunkach, które pozwoliłyby tę swobodną wolę bez zniekształceń czy ograniczeń uzewnętrzniać. Obowiązujące w demokratycznym państwie prawnym procedury prawne zapewniają gwarancje swobodnego wyrażania swej woli w głosowaniu i eliminują możliwe w tym zakresie naciski i ograniczenia. Zasada tajności głosowania sprzyja zapewnieniu możliwości wyrażenia swego stanowiska w sposób wolny i nieskrępowany. Można to też osiągnąć, przy generalnym przyjęciu w danych sprawach ogólnej zasady jawnego głosowania, przez dopuszczenie na żądanie członka gremium głosującego – głosowania tajnego (...)” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 16 kwietnia 2008 r., K 40/07, OTK A 2008, nr 3, poz. 44). Zdaniem Sądu Najwyższego stwierdzić należy, że Rada działając zgodnie z prawem przystąpiła do drugiego głosowania, które na wniosek jednego z członków zostało przeprowadzone z wyłączeniem jawności. Ponowne głosowanie przeprowadzone zostało zgodnie z § 12 regulaminu KRS. Konieczność przeprowadzenia ponownego głosowania była zaś spowodowana uzyskaniem przez kandydatów równej, bezwzględnej większości głosów w głosowaniu pierwotnym, które odbyło się dnia 18 listopada 2020 r. (strona 10 uchwały). Czyni to tym samym zarzut podniesiony w ust. II pust. 1 *petitum* odwołania niezasadnym.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 20 ust. 1 ustawy o KRS, poprzez zaniechanie transmitowania fragmentu przebiegu obrad Rady 18 listopada 2020 r., bezpośrednio po przerwie zarządzanej przez Przewodniczącego tuż po głosowaniu, w którym kandydaci uzyskali równą, bezwzględną większość głosów (za pośrednictwem Internetu) wyjaśnić należy, że zgodnie z treścią powołanego

przepisu prawa Rada obraduje na posiedzeniach plenarnych (art. 20 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS). Obrady są transmitowane za pośrednictwem Internetu, chyba że Rada podejmie uchwałę o wyłączeniu jawności posiedzenia (art. 20 ust. 1 zdanie drugie ustawy o KRS). Powołując dodatkowo art. 22 ust. 1 ustawy o KRS wskazać należy, że w postępowaniu nominacyjnym nie przyjęto zasady, że posiedzenia plenarne są jawne, pozostawiając tę kwestię do unormowania w wydanym na podstawie delegacji ustawowej regulaminie, który określa szczegółowy tryb działania Rady. Kwestię tę rozstrzyga § 10 regulaminu stanowiąc, że: „Posiedzenia odbywają się niepublicznie, chyba że Rada postanowi inaczej” oraz § 7 regulaminu Rady, zgodnie z którym: „Przewodniczący Rady może zapraszać na posiedzenia osoby spoza Rady, których obecność jest uzasadniona przedmiotem posiedzenia. Zaproszone osoby mogą za zgodą Przewodniczącego Rady i po przyjęciu porządku posiedzenia zabierać głos i udzielać wyjaśnień”. Na mocy § 10 regulaminu Rada posiada uprawnienie do samodecydowania o formie odbywania posiedzeń plenarnych: z wyłączeniem jawności albo jawnie. Zasada ta wyłącza możliwość bezpośredniej obserwacji przebiegu obrad zarówno przez publiczność, jak też przez prasę i inne środki masowego przekazu (INTERNET). Dotyczy to całości przebiegu posiedzeń plenarnych, przy czym ostateczne stanowisko w tej kwestii regulamin pozostawił Radzie.

Oznacza to, że Rada może postanowić w drodze uchwały, że całość lub część posiedzenia będzie jawna, jak w niniejszej sprawie (strona 10 uchwały). Odnosząc się do rozwiązania przyjętego w § 10 regulaminu, które co do zasady wyłącza jawność posiedzeń plenarnych Rady, zauważyć trzeba, że na mocy art. 61 ust. 2 Konstytucji RP prawo do uzyskiwania informacji obejmuje dostęp do dokumentów oraz wstęp na posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, z możliwością rejestracji dźwięku lub obrazu. Normę tę rozwija art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. 2020, poz. 2176 z późn. zm.; dalej: ustawa o dostępie do informacji publicznej), który stanowi, że posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów są jawne i dostępne. Krajowa Rada Sądownictwa nie jest organem pochodzącym „z powszechnych wyborów”, wobec tego ograniczenie zawarte w § 10 regulaminu

KRS nie narusza powołanej wyżej normy konstytucyjnej. Trzeba przy tym mieć na uwadze to, że przedmiotem posiedzeń jest przede wszystkim postępowanie w sprawach indywidualnych, dotyczących rozpatrywania kandydatur i oceny kandydatów na urząd sędziowski różnych szczebli, rozpatrywanie i rozstrzyganie wniosków o przeniesienie w stan spoczynku, a także kwestii dotyczących sfery etyki i spraw dyscyplinarnych. W związku z tym niejednokrotnie dotyczy to kwestii o charakterze osobistym, objętych ochroną ustawy o ochronie danych osobowych lub – w przypadku niektórych spraw dyscyplinarnych – k.p.k. Dlatego też od koniecznych i uzasadnionych konstytucyjnie zewnętrznych znamion jawności procedowania odróżnić należy konieczność zapewnienia z jednej strony konstytucyjnego prawa do ochrony prawnej życia prywatnego, rodzinnego, czci i dobrego imienia (art. 47 Konstytucji RP) i wynikającego z tej normy prawa do ochrony danych osobowych w sprawach indywidualnych, a z drugiej strony – potrzebę zapewnienia członkom Rady swobodnego prezentowania swoich opinii w tych sprawach. Zaznaczyć również trzeba, że Rada zobowiązana jest do przyjęcia protokołu z posiedzenia plenarnego, który jest dokumentem jawnym, spełniającym konstytucyjne wymogi dostępu do informacji publicznej. Wyłączenie jawności posiedzeń Rady nie wpływa na jawność dokumentów Rady, tj. protokołów i uchwał Rady. Dostęp do tych dokumentów Rady jest zagwarantowany przez art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP oraz przez ustawę z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (t.j. Dz.U. 2021, poz. 2176 z późn. zm.; dalej: ustawa o dostępie do informacji publicznej). Udostępnienie informacji publicznej odbywa się zatem między innymi na wniosek zainteresowanej osoby, jeżeli żądana informacja nie jest dostępna w Biuletynie Informacji Publicznej. W takim przypadku udostępnienie informacji publicznej następuje w sposób i w formie zgodnych z wnioskiem, chyba że środki techniczne, którymi dysponuje podmiot obowiązany do udostępnienia, uniemożliwiają udostępnienie informacji w sposób i w formie określonych we wniosku. Jeżeli informacja publiczna nie może być udostępniona w sposób lub w formie określonych we wniosku, podmiot obowiązany do udostępnienia powiadamia pisemnie wnioskodawcę o przyczynach braku możliwości udostępnienia informacji zgodnie z wnioskiem i wskazuje, w jaki sposób lub w jakiej formie informacja może być udostępniona niezwłocznie. W takim

przypadku, jeżeli w terminie 14 dni od powiadomienia wnioskodawca nie złoży wniosku o udostępnienie informacji w sposób lub w formie wskazanych w powiadomieniu, postępowanie o udostępnienie informacji umarza się (art. 14 ustawy o dostępie do informacji publicznej).

Reasumując, trzeba podkreślić, że zasada wyłączenia jawności posiedzeń Rady nie wyłącza dostępności dokumentów i materiałów stanowiących przedmiot posiedzenia Rady, w tym protokołów posiedzeń plenarnych Rady na zasadach określonych w ustawie o dostępie do informacji publicznej. Kwestie te zostały szczegółowo uregulowane w rozdziale 4 regulaminu KRS „Ogłaszanie informacji publicznych dotyczących postępowania przed Radą w Biuletynie Informacji Publicznej Krajowej Rady Sądownictwa”. Stosownie do § 24 ust. 1 regulaminu KRS imiona i nazwiska kandydatów, stanowisko zespołu oraz uchwałę Rady w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego wraz z uzasadnieniem, po jej uprawomocnieniu się, umieszcza się w Biuletynie Informacji Publicznej Krajowej Rady Sądownictwa. Na stronie internetowej Krajowej Rady Sądownictwa zamieszcza się nieprawomocną uchwałę, o której mowa wyżej. Ponadto Przewodniczący Rady zarządza zamieszczenie na stronie internetowej Rady stanowisk, opinii oraz innych uchwał Rady lub ich publikację w inny sposób (§ 25 regulaminu).

Odnosząc powyższe rozważania do podniesionego w ust. II pust. 2 *petitum* odwołania stwierdzić należy, że Rada wyłączając jawność podczas ponownego głosowania przeprowadzonego zgodnie z § 12 regulaminu KRS, którego przeprowadzenie było spowodowane uzyskaniem przez kandydatów równej, bezwzględnej większości głosów w głosowaniu pierwotnym (strona 10 uchwały), zaniechała jednocześnie transmitowania tego fragmentu przebiegu obrad. Stanowi to naturalną konsekwencję wyłączenia jawności posiedzenia (art. 20 ust. 1 zdanie drugie ustawy o KRS). Czyni to tym samym zarzut podniesiony w ust. II pust. 2 *petitum* odwołania niezasadnym.

Nie jest też zasadny zarzut naruszenia art. 29 ust. 2 ustawy o KRS. Naruszenie wskazanej normy M. P. upatruje w zaniechaniu poinformowania o terminie posiedzenia KRS, na którym rozpatrywana była jej sprawa – 18 listopada 2020 r. Odnosząc się do powyższego Sąd Najwyższy wyjaśnia, że w stanie

faktycznym niniejszej sprawy M. P. nie może powoływać się na brak wiedzy o terminie posiedzenia Rady wyznaczonego na 18 listopada 2020 r. Zgodnie z § 11 regulaminu Rady, uczestnika postępowania informuje się o terminie posiedzenia, na którym będzie rozpatrywana jego sprawa, przez zamieszczenie stosownej informacji w Biuletynie Informacji Publicznej Krajowej Rady Sądownictwa. Poinformowania można dokonać również za pośrednictwem systemu teleinformatycznego albo poczty elektronicznej. Dodać należy, że wykładnia funkcjonalna unormowania art. 29 ust. 2 ustawy o KRS nie może być utożsamiana z wezwaniem na posiedzenie Rady, ani zawiadomieniem o takim posiedzeniu w znaczeniu, jakie tym instytucjom nadaje k.p.c. Wspomniana informacja nie służy bowiem umożliwieniu uczestnikowi postępowania obowiązkowego lub dobrowolnego stawiennictwa na posiedzenie tego organu, gdyż poza przypadkami skorzystania przez Radę z możliwości wezwania na posiedzenie celem wysłuchania uczestnika postępowania, posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa odbywają się bez udziału uczestników postępowania. Stąd też nie można czynić Radzie zarzutu naruszenia przepisów o trybie informacyjnym, które to naruszenie rzutowałoby na wynik sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2013 r., III KRS 70/13).

Podjmując teraz rozważania w zakresie ust. II pust. 4 *petitum* odwołania wyjaśnić należy, że zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS, do kompetencji Rady należy rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich oraz podjęcie uchwały w przedmiocie przedstawienia lub nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie sędziego. Przepis art. 33 ust. 1 ustawy o KRS zobowiązuje, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach Rada wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Z kolei, według art. 35 ust. 1 ustawy o KRS, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, Zespół KRS opracowuje listę kandydatów rekomendowanych. Przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście Zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji oraz uwzględnia doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinie kolegium

właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (art. 35 ust. 2 ustawy o KRS). Nie stanowi przeszkody do opracowania listy rekomendowanych kandydatów brak opinii organów, o których mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, tj. kolegium i zgromadzenia (stosownie do treści art. 35 ust. 3 ustawy o KRS). Wreszcie art. 42 ust. 1 ustawy o KRS stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia, nie określając przy tym jego wymaganej treści.

Sąd Najwyższy nie dostrzegł sprzeczności pomiędzy ustaleniami KRS zawartymi w uzasadnieniu uchwały z 18 listopada 2020 r. a zgromadzonym materiałem. Uzasadnienie jest transparentne, zawiera szczegółowe charakterystyki kandydatów wraz z ich oceną, jest też wskazanie kryteriów decydujących o ich wyborze. Rada zastosowała jednolite kryteria rzutujące na ocenę predyspozycji do pełnienia urzędu sędziego Sądu Okręgowego w K. i dochowała wynikającego z art. 33 ust. 1 ustawy o KRS wymagania wszechstronnego rozważenia sprawy, przy uwzględnieniu przyjętych i określonych w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS kryteriów. W uzasadnieniu uchwały wyraźnie wskazuje się przyczyny wyboru kandydata oraz kryteria decydujące o wyborze w tej procedurze konkursowej. Zasadnicze znaczenie ma tutaj ta część uchwały, w której Rada wyjaśnia, że „... zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa, po wnikliwym zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i ich przeanalizowaniu, omówił obydwój kandydatów, odbył naradę i uznał, że materiały nie są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie.” (strona 2 uchwały). W konsekwencji „(...) postanowił wystąpić do Okręgowej Rady Adwokackiej w [...] o nadesłanie akt osobowych Pana K. D. oraz do obecnego miejsca zatrudnienia Pani M. P. w celu przesłania jej akt osobowych” (strona 2 uzasadnienia). Trudno zatem zarzucić Radzie, brak wszechstronnego rozważenia zgromadzonego materiału i wnikliwego zapoznania się z całością dokumentacji i ujęcie wszystkich tych elementów w uzasadnieniu uchwały. Nie przywołując tym razem kolejnych fragmentów uzasadnienia stwierdzić należy, że nie można uznać naruszenia art. 33 ust. 1 oraz art. 35 ust. 1-3 ustawy o KRS (wskazanych w pkt II ppkt 4 *petitum* odwołanie), które miało polegać na braku wszechstronnego rozważenia sprawy.

Odnosząc się końcowo do wniosku M. P. o dopuszczenie

i przeprowadzenie dowodu z odtworzenia przebiegu obrad KRS dostępnego na stronie internetowej KRS, która szczegółowa wskazana jest w treści odwołania wyjaśnić należy, że zakres postępowania przed Sądem Najwyższym uregulowany jest ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. 2021, poz. 1904 z późn. zm.; dalej: u.SN). Zgodnie z nią Sąd Najwyższy powołany jest do sprawowania wymiaru sprawiedliwości poprzez zapewnienie w ramach nadzoru zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i wojskowych przez rozpoznawanie kasacji oraz innych środków odwoławczych (art. 1 pkt 1a u.SN). Dalsze uregulowania u.SN, konkretnie Rozdział 8 pod tytułem „Postępowanie przed Sądem Najwyższym”, wyznaczają sposób procedowania z perspektywy możliwej aktywności w toku postępowania. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie działa instancyjnie, nie prowadzi postępowania dowodowego, ani jego nie ponawia i nie poszerza. Tym samym jest związany ustalonym w sprawie stanem faktycznym, a sprawę rozpoznaje w granicach odwołania. Z tej perspektywy, ze wskazanych wyżej względów wniosek M. P. w zakresie dopuszczenia i przeprowadzenia wskazanego dowodu nie może zostać uwzględniony (wyrok Sądu Najwyższego z 8 grudnia 2017 r., III KRS 18/2017).

Uwzględniając powyższe Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, orzekł jak w sentencji.

Zdanie odrębne do wyroku i uzasadnienia złożył SSN Oktawian Nawrot.